

עפ"ג 28500/08/14 - א א ט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

09 דצמבר 2014

עפ"ג 28500-08-14 ט נ' מדינת ישראל

לפני:

כב' השופט ד"ר אחיקם סטולר, אב"ד כב' השופטת זהבה בוסתן
כב' השופטת דנה מרשק מרום

א א ט

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

נוכחים:

המערער ובא כוחו עו"ד ירון גיגי ב"כ המשיבה - עו"ד אילה אורן

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

בפנינו ערעור על גזר דינו של בימ"ש שלום פתח תקווה מיום 15.7.14 בתיק פלילי 670-13 (כב' השופטת אליאנא דניאלי) לפיו הורשע המערער לאחר שמיעת הוכחות בשתי עבירות של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**").

המערער נידון לעונשים הבאים: 9 חודשי מאסר בניכוי תקופת מעצרו של המערער מיום 2.6.13 עד יום 1.8.13; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה בה הורשע או עבירת אלימות; קנס בסך 1000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו; פיצוי בסך של 4000 ₪ למתלוננת.

הערעור שבפנינו מופנה כנגד חומרת העונש.

עיקרי העובדות

המערער יליד אתיופיה ... רווק ואב ל - 2 ילדים קטינים ממערכת יחסיו עם המתלוננת עמה חיי מזה שנתיים בנפרד. לחובתו של המערער הרשעות קודמות ומרישומי הפלילי עולה כי בשנת 99 נידון לעונשים הרתעתיים בגין החזקה ושימוש בסמים לצריכה עצמית, כמו כן ביום 9.3.14 נידון לצווי מבחן בשל"צ, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת בתיק דנן בגין

עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות ועבירה נשוא תיק זה בוצעה בעוד הוא מצוי בהליכים בגין אלימות כנגד אותה מתלוננת בתיק שהסתיים ביום 9.3.14.

על פי כתב האישום בתאריך 21.5.13 התקשר המערער אל המתלוננת בשעה 23:30, צעק עליה וגידף אותה ואמר לה כי היא תוקעת לו סכין בגב בכך שהיא משוחחת עליו עם עובדת סוציאלית. כן איים המערער על המתלוננת כי ירצח אותה וכי יגיע לביתה בתוך 10 דקות. המערער מימש אימו ובעבור זמן קצר אכן הגיע אל כניסת הבניין בו התגוררה המתלוננת, התקשר אליה ואמר לה כי אם לא תרד אל הכניסה יביא שלושה רכבים ויפרק את ביתה. כן איים המערער כי ירצח אותה אף אם הדבר לא יקרה באותו יום. המערער הוסיף ואמר למתלוננת שאם תתקשר למשטרה והוא ירצה מאסר, כי אז ידאג לכך שמישהו אחר ירצח אותה ולא ירגע עד שתמות. בהמשך, עלה המערער לדירה ורק כאשר המתלוננת הזעיקה את המשטרה עזב את המקום. מן הראוי לציין שהאיומים הושמעו כאשר הילדים הקטנים בבית.

באשר לגזר הדין, ביהמ"ש קמא קבע כי הערך החברתי שנפגע בעקבות מעשיו של המערער הינו הזכות לביטחון ושלמות גופו של אדם, הזכות לכבוד, לתחושת ביטחון ושלמות נפשו של הפרט בכלל, ובתוך ביתו בפרט. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, קבע בימ"ש קמא שבהתאם לסעיף 40 ג' לחוק בעניינינו מדובר במערער שאיים על המתלוננת אם ילדיו ולא הסתפק באיום טלפוני בוטה אלא הגיע עד סף ביתה כשאיו נרתע מהעובדה שילדיו היו בבית באותה עת. המערער המשיך לאיים על המתלוננת מעבר לדלת באיומים בוטים, כן נקבע בהכ"ע כי המערער איים שירצח את המתלוננת כפי שהובהר לעיל בכתב האישום.

מן הראוי לציין כי אין המדובר באמירה חד פעמית מעין פליטת פה אלא באירוע מתמשך אשר המערער יכול היה להפסיקו כבר בשלביו הראשונים. כתוצאה מאיומי המערער התקשרה המתלוננת למשטרה ואף לאחר שעזב המערער את המקום עמדה המתלוננת על כך שהמשטרה תבוא לביתה.

יתר על כן, נקבע בהכ"ע כי המתלוננת לא הלכה לעבודתה מספר ימים לאחר האירוע בשל איומי המערער ואף ליוותה את ילדיה לגן. ביהמ"ש בחן את דרגת הענישה הנוהגת במקרים דומים ומצא כי בתי המשפט הטילו על הנאשמים עונשים ממשיים ולא הסתפקו בענישה צופה פני עתיד. לאחר שביהמ"ש נדרש למכלול השיקולים הרלוונטיים ובהתאם לסעיף 40 י"ג לחוק קבע בימ"ש קמא מתחם עונש הולם שהינו החל ממספר חודשי מאסר אשר יחול וירוצו בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל.

בימ"ש קמא קבע שבגזירת העונש בגידרי המתחם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע עבירה. המערער הודה תחילה והוסכם כי המאשימה תעתור למאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ולעונשים נלווים, וכי ההגנה תוכל לעתור בהתאם כראות עיניה. בהמשך, חזר בו המערער מהודאתו ובשל כך העידה המתלוננת.

לחובתו של המערער הרשעות קודמות כשהמשמעותית ביניהן הינה הרשעתו מחודש מרץ 2014 בגין תקיפה בנסיבות מחמירות של אותה מתלוננת ממש. אמנם מדובר באירוע שהתרחש בשנת 2009, אולם כתב האישום בגינו הוגש בחודש מרץ 2010, דהיינו בטרם ביצע המערער את האיומים בגינם הוא נתן את הדין בפני בימ"ש קמא. כך גם בימ"ש קמא שקל במסגרת השיקולים לקולא את מצבו הכלכלי של המערער, את גילו וכן את השתלבותו היציבה בשוק העבודה, יחד עם זאת משיקול הגורמים ובעיקר בוטות האיומים, העובדה שהמערער הגיע לביתה של המתלוננת, חזר ושב על איומיו הבוטים ועזב רק לאחר הזעקת המשטרה, אי קבלת אחריות על ידו, אי הפנמת חומרת המעשים והסיכון להישנותם, וכן

השפעתם הקשה של המעשים על המתלוננת, לצד העובדה כי המערער ביצע את המעשים לאחר שהוגש נגדו כתב אישום בגין תקיפת אותה מתלוננת, לא ניתן להסתפק במקרה זה במאסר שירוצה בעבודות שירות ויש צורך בענישה ממשית ומרתיעה.

באשר לנימוקי הערעור, המערער סבור כי שגה ביהמ"ש קמא בקובעו את מתחם העונש ההולם בעבירות המיוחסות למערער כנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר בפועל. בדיון בפנינו טען ב"כ המערער כי לעניות דעתו הסף העליון הוא לא יותר מ- 10 חודשים. עוד טוען כי שגה ביהמ"ש קמא כאשר קבע כי הפגיעה בערך המוגן בעבירה נמצאת ברף הגבוה, וזאת מן הטעם שהאיומים בהם הורשע המערער לא נעשו פנים מול פנים כלפי המתלוננת.

בהודעת הערעור היפנה ב"כ המערער לשורה של פסקי דין מהם עולה כי רף הענישה הוא נמוך משמעותית מזה שקבע בימ"ש קמא וזאת גם בהתבסס על אותה פסיקה אשר הוצגה בגזה"ד.

כן סבור ב"כ המערער כי טעה בימ"ש קמא שלא הטיל על המערער את הרף התחתון בתוך המתחם בשים לב בנתוני האישיים ובסעיפי החוק המתייחסים לקביעה בתוך המתחם.

עונש מאסר בפועל גורם לפגיעה אנושה במערער, כן מציין ב"כ המערער את התקופה שבה שהה המערער במעצר בית והעובדה שביהמ"ש קמא לא התחשב בכך בגזירת עונשו. כן מצוין עניין הניתוק מילדיו לפרק זמן ממושך וכן הפגיעה במשפחה, שכן המערער הוא אב ל- 2 ילדים קטנים כאשר בנו הקטן מוגדר כאוטיסט ונכה 100 אחוז, המערער משלם דמי מזונות חודשיים בהם לא יוכל לעמוד אם יישב במאסר.

עוד טוען ב"כ המלומד של המערער ששגה בימ"ש כאשר קבע בגזר דינו כי לאור תיקון 113 לחוק העונשין ניתן להתחשב בכך שהמערער כפר באישומים וניהל את משפטו, שכן ניהול משפט וניסיון להוכיח את חפותו הינה זכות של המערער ואין לזקוף פרט זה לחובתו בעת גזירת הדין.

עוד היפנה ב"כ המלומד של המערער לנאמר בתסקיר שירות המבחן שהמליץ אף הוא בתסקירו שעונשו של המערער ירוצה בדרך של עבודות שירות ולא בדרך של מאסר בפועל, וכן העובדה שביהמ"ש בגזר דינו לא נתן מקום למאמציו של המערער לחזור למוטב.

ב"כ המדינה טענה לחומרת המעשים וציינה את העובדה שהמעשים נעשו כאשר טרם הסתיימו ההליכים בגין תקיפה קודמת של אותה מתלוננת וכן את העובדה שהמתלוננת נאלצה להעיד, העובדה שהאיומים הם איומים ברף החמור ושהתבטאו בפעולות מעשיות.

הכרעה

לאחר ששמענו את הצדדים אנחנו סבורים שיש לדחות את הערעור.

נכון שבהתאם לסעיף 40 י"א (6) כפירה באשמה לא תיזקף לחובתו של המערער, ואולם הוא אינו זכאי להתחשבות

כשם שזכאי לאדם המודה בעובדות כתב האישום ונטל אחריות.

גם אנו סבורים כמו בימ"ש קמא שמדובר במעשים שהם ברף הגבוה של האיומים, שכן כפי שצוין על ידי בימ"ש קמא המערער לא הסתפק באיומים בלבד בטלפון אלא טרח והגיע עד דלת ביתה של המתלוננת, בשעה מאוחרת בלילה כשילדיו בתוך הדירה ולא עזב את הדלת עד שהוזמנה המשטרה.

השפעת האיומים על המתלוננת היא השפעה ניכרת, שכן גם בימים שחלפו לאחר האירועים פחדה המתלוננת ללכת לעבודתה. יש גם לזקוף לחובתו של המערער שהוא ביצע את העבירה בעוד ההליכים בגין אלימות קודמת כנגד אותה מתלוננת עדיין מתנהלים. כמו כן יש לציין את פסק דינו של ביהמ"ש העליון בעניין **קורניק** ברע"פ 1293/08, שבו אישר ביהמ"ש העליון עונש של 12 חודשי מאסר בפועל בגין איומים שנאמרו בעידנא דריתחא ותכנים מאיימים פחות מהתכנים שהושמעו על ידי המערער בתיק דנן.

אשר על כן התוצאה היא שאנו דוחים את הערעור.

המערער יתייצב לריצוי עונשו ביום 1.2.15 עד השעה 10:00 בבית כלא "הדרים", כאשר הוא מצויד בפס"ד זה ובתעודת זהות.

על המערער ליצור קשר עם הגורם המוסמך בשב"ס לשם מיון מוקדם.

הערובות המופקדות בתיק יוותרו בעינן עד התייצבותו למאסר, ועם התייצבותו למאסר יקוזז מתוך הסכום המופקד הפיצוי שנפסק למתלוננת, ככל שלא שולם, והקנס, ויתרתו תוחזר למערער.

ניתן והודע היום י"ז כסלו תשע"ה, 09/12/2014 במעמד הנוכחים.

דנה מרשק מרום, שופטת

זהבה בוסתן, שופטת

אחיקם סטולר, שופט